

Jižan

Ročník 2011

Číslo 19

Bratře a sestro,

tábor je tu. Užij si ho tak, jak jsem si ho vždycky užíval a dodnes užívám já. Važ si každé chvílky, kterou jsi na táboře, i když není právě příjemná. Zakrátko se tábor stane minulostí, o které se bude jen vyprávět, psát a na ni vzpomínat.

Važ si také každého projevu přátelství a snaž se, aby sis jich zasloužil co nejvíce. Buď přátelský a otevřený. Nezapomeň, že člen tábora, kterého musíme upomínat, aby udělal svěřenou mu práci a kterého musíme hlídat, jak ji dělá a jestli ji vůbec dělá, je pro tábor přítěží.

Ale to všechno už vlastně dávno víš.....

-Riki-

Letní Skautský tábor

Jak jsem vedla pondělní schůzky

Každý začátek je těžký. To je známá pravda. Taky mi nebylo lehký, když mi došlo, aby mé rozhodnutí o vedení schůzek nebylo lehkovážně pojato. Být vůdcem vřchat je "povolání" ve vnitřním smyslu tohoto slova. Člověk nenabude spoustou trpělivostí, vědomostí a zkušeností ihned. Natož pak vidět hry očima dítěte. Až zpětně si uvědomuji detaily, které dotvářely schůzky v mém dětství k naprostému nadšení z her, z učení. Každý kdo někdy pracoval s dětmi, či jinou např. dospělou skupinou lidí, mi dá za pravdu, jaké jsou to závazky. Nakonec můžeme sami sebe překvapit, co všechno jsme schopni pro to udělat. Takže raději vynecháme poctivou přípravu do školy/práce, než abychom odbyli program na schůzku. Pokud uvidíte nadšení ze hry, motivace k lepším výkonům je hned na světě. Nakonec zjistíte, že vás tato činnost vychovává, učí, ale i baví a to je to

nejdůležitější. A ve skrytu duše tajně doufám, že se klukům na schůzkách alespoň občas líbilo :) Na závěr bych chtěla poděkovat člověku, který mi po celý rok pomáhal, učil a uměl kritizovat. Jemu patří velké DÍKY, Hejkale.

A teď už vzhůru na tábor!

Lasička-

MAŠKARÁK

Maškarní ples se konal ve stejném sále, jako rok před tím, takže už všichni věděli, do čeho jdou, pořadatelé byli také stejní, takže všichni už se těšili na skvěle připravený „maškarák“. V hlavním sále hrála hudba, která byla přesně určena dětem, takže se moc líbila. Občas se hudba přerušila a nastala nějaká kolektivní hra. Maškarní ples byl na téma Madagaskar, takže většina her se odehrávala buď se zvířátky z Madagaskaru nebo proti nim. V poschodí byly připraveny různé soutěže se zvířátky, byla tam například trampolína, stolní hokej, chození po laně a malování na trička. Samozřejmě nesměl chybět ani „bar“, který měl minulý ročník velký úspěch. Prodávaly se například domácí buchty nebo různé „koktejly“, které byly namíchané z různých ovocných džusů. Když se ples chýlil ke konci, nastalo vyhlásování vítězných masek. Cen i kategorií bylo spousta, takže si skoro každá maska něco odnesla. Všem se to moc líbilo a už se opět těší na další ročník.

cestu domů.

-Danča-

Jak jsme vyráběli podsady

Vše začalo v pondělí 23. Května, když jsem přivezl obrovskou hromadu palubek a složil ji u nás v Tlučné na zahradě. Následující sobotu jsme se kolem desáté hodiny sešli v této sestavě: Petr, Kuklič, Čerw, Stopař, Karel a Lasička. Bez otálení byla zahájena práce. Postup byl asi takový:

Na čtyři dřevěné kozy se položí sedm palubek (4,5 m dlouhé) a pomocí per a drážek se spojí. Na patřičná místa se umístí svlaky a přivrutují se, u předního dílu se ještě vyříznou dvířka. Pak se za posledním svlakem provede řez a je to. Takto jsme to nakonec udělali 27+1 krát. Během práce nás neopouštěl humor a to ani poté, co nás opustila Lasička, aby se věnovala grilu a připravila oběd. Po obědě nás však opustili Karel a Stopař nadobro. Vše šlo hladce, jedinou komplikací byl problém rozměru postele, ale s tím jsme se nakonec vypořádali. Kolem šesté hodiny mi opustil i zbytek a všechny práce byly skončeny. Po sobotě za námi zůstaly tři kompletní hotové podsady. Hned v neděli jsme s Čerwem udělali dalších pět dílů a pak v úterý přijel Karel. Jelikož toho moc nezbývalo, nebyl problém dílo dokončit, tedy první fázi díla, ještě zbývají postele a uchycení na plachty. Ale to až jindy.

-Pěť-

Rubrika- představujeme!

2 generace – otec a syn. Kdo by je neznal. Moje první setkání s oběma se odehrálo v poměrně krátkém časovém rozmezí. Jarín si pamatuji, když nás společně s mým kamarádem jako 14leté kluky přijímal v září roku 1990 do oddílu. Tenkrát se náš oddíl ještě scházel v bolevecké Sokolovně. Na Pétu si pamatuji z podzimní výpravy toho stejného roku, shodou okolností do Černošína – bylo mu 5 let a chtěl si na mě sednout, protože jsem ležel u ohně poslouchaje Jarínovo vyprávění.

Čas trhnul oponou. Jak je to dnes? Nech se unést odpověďmi.....

K rozhovoru ještě musím dodat, že ani jeden z nich nevěděl, že ten druhý odpovídá na úplně stejné otázky. Záměrem bylo sledovat podobnost odpovědí obou zpovídáných. Nakolik jsou shodné, posuď sám.

Kolik je ti dneska let?

Jarín: Je mi právě $2 \times 27 + 1$.

Pét'a: Dneska je mi přesně 25,34 roku.

Jak vzpomínáš na dětství v oddíle?

Jarín: Ani moc nevzpomínám. Daleko víc se mi vybavují zážitky z “našeho

oddílu“.

Pét'a: Samozřejmě v dobrém, když jsem tam v roce 1995 přišel jako nováček, byla ještě trochu jiná doba, bylo větší nadšení, nikoho neovládal mobilní telefon a nikomu se na táboře nestýskalo po počítači. Bylo to tenkrát pro mě bezstarostné, to je asi největší rozdíl oproti nyní.

Jak jsi se sem vůbec dostal?

Jarín: Chodil jsem na devítiletce do třídy s Ledňáčkem. On byl syn Akely, zakladatele oddílu, a už to bylo.

Pét'a: Tehdejší vedoucí – Jarín – je můj táta, takže tak.

Co se podle tebe od té doby ve skautingu (oddílu) změnilo?

Jarín: Do skautingu přišla technika. Mobily, noťasy, internet. Mělo by to pomáhat šetřit čas. Ale myslím, že nám ho to spíš bere. Jeden domorodec v Africe kdysi řekl: „Vy, bílí lidé, máte hodinky. My, černí, máme čas.“

Pěť'a: Změnilo se mnohé, ale základní princip je v podstatě pořád stejný. Největší změnou v oddíle asi je, že se nám rozpadly družiny v důsledku krize v nedostatku členů a zatím se nám je nepodařilo obnovit, a to je větší rozdíl, než by se mohlo na první pohled zdát.

Jaký je rozdíl mezi tím být členem oddílu a oddíl vést nebo se na jeho vedení podílet?

Jarín: Asi jako mezi číšníkem a šéfkuchařem!

Pěť'a: Už jsem to zmínil, je to bezstarostnost. Člověk kromě toho, že si ty hry rád zahraje a rád se zúčastní výpravy jako tenkrát, je navíc musí připravit a udržovat v chodu. Ale zase může vše více ovlivnit podle svého přání.

Co jiného kromě skautingu tě dnes baví?

Jarín: Chodím na ryby, na houby (pokud rostou) a „hraju“ si na chatě.

Pěť'a: _Tak je toho víc, ale vyzdvihnul bych lední hokej, teď se snažím jít sklouznout alespoň jednou týdně.

Má v dnešní době skauting ve společnosti své místo?

Jarín: Zcela určitě, zvláště v té naší. Zdá se mi, že už v ní moc slušných lidí nezbylo.

Pěť'a: Má. Často se zapomíná, že skauting má především výchovné poslání, že jeho cílem je vychovat mladé lidi s vysokým morálním povědomím a s úctou ke skutečným hodnotám. A to

je, mám dojem, v dnešní době potřeba čím dál víc. Bohužel hodně lidí nás staví na roveň s volnočasovými aktivitami typu fotbal, kde je účel naučit člověka dobře kopat do míče. Nechci takové aktivity nijak shazovat, ale je to prostě něco jiného.

Co ti skauting (oddíl) dal?

Jarín: Kromě krásných vzpomínek kamarády, na které se můžu spolehnout.

Pěťa: Zkušenosti, přátele, nové znalosti a dovednosti a hlavně zážitky. Podíval sem se díky němu na spoustu zajímavých míst, potkal jsem spoustu zajímavých lidí. Oddíl je základ, ale skauting oddílem nekončí. Rád vzpomínám na akci Obrok, což byl víkendový sjezd starších skautů z celé republiky nabitý akcí a zážitky, nebo na Jamboree, kde se mi jako organizátorovi dostalo té cti být osobně pozván plzeňským primátorem na slavnostní raut. Těch možností, co vám může skauting dát je víc, než si i já dokážu představit.

Co nejvíc nesnášíš?

Jarín: Nepořádek v kuchyni a když někdo nesplní, co slíbil.

Pěťa: Nevím, asi lidskou hloupost.

Oblíbené přísloví?

Jarín: Těch je víc. Podle situace. Momentálně – „zítra je taky den“.

Pěťa: Nic mi nenapadá.

Představ si, že jsi prezident zeměkoule. Co bys změnil? CO bys lidem vzkázal?

Jarín: Jako prezident zeměkoule bych zavedl jeden jazyk pro všechny a vzkázal bych lidem, aby se konečně domluvili.

Pěťa: Byla by to totalita, to bych nerad, každopádně když už, tak bych neměnil vůbec nic, jen bych lidem vzkázal, ať si váží toho, co mají a nekřičí pořád, že je všechno špatně.

Máš nějaký sen, o který by ses s námi chtěl podělit?

Jarín: Chytit větší rybu než Bedlák. Ale je to jen sen. On je opravdu lepší rybář než já.

Pěťa: Myslím že ne.

Má život nějaký smysl? Co je smyslem tvého života?

Jarín: Život má smysl určitě. Já občas pomůžu někomu, kdo to potřebuje a sám na to nestačí.

Pét'a: Jestli má smysl to nevím, ale když už jsem na světě, tak bych chtěl alespoň nepřekážet a neškodit.

Bonus otázka pro Jarína: Jsi známý velmi dobrým vyprávěním historek, zážitků a příběhů.

Poděl se s námi o jednu.

Mám v šuplíku povídání o hrdličce zahradní. Má zvláštní latinské jméno. Ale nechám si ho na vhodnou chvíli. Vyprávění je lepší než psané slovo. Kdyby se tě maminka zeptala: "Chceš si přečíst pohádku nebo ti mám vyprávět pohádku? Co by sis vybral?"

Děkuji za rozhovor.

-Riki-

P.S. Jarín odpovědi psal ručně a předal mi je na papíru. Po jejich přečtení jsem se mávnutím kouzelného proutku znovu ocitl v klukovských letech, tolik mi Jarínovo písmo a styl odpovědí připomínají časy již dávno zašlé.

Z á p i s z v o d y

Dne 10. června 2011 se náš oddíl vydal na vodáckou výpravu do Sušice. Mladší se sešli na vlakovém nádraží, tradičně pod sochou hutníka. Většina starších se zúčastnila nakládání lodí vodáckého oddílu Kotva a do Sušice dorazila auty. Účast této výpravy byla na oddílové poměry astronomická. Bylo to způsobeno i tím, že tentokrát se na výpravě objevilo mnoho „cizích“ lidí. Někteří z nich byly členy vodáckého oddílu Kotva, který nám poskytl lodě. Dále byla přítomna Lasiččina kamarádka Lenka a Dančina kamarádka Jitka.

Cesta do Sušice proběhla bez větších komplikací. Automobilová část výpravy dorazila první a zanedlouho se objevila i skupina cestující vlakem. Prohlédli jsme si ubytování v Domu dětí, přímo u řeky. Dostatečně velkých místností byl dostatečný počet, takže jsme složily batohy a začali svačit. Zanedlouho byl vydán pokyn, abychom se převlékli do oblečení vhodného pro cestování lodí. Pod vedením zkušenějších jsme absolvovali krátký výcvik, kde jsme se dozvěděli základy vodáckého řemesla. Také jsme si vybrali lodě a rozdělili si vesty a pádla. Pak už nám nic nebránilo vyjet na vodu.

Zpočátku cesta probíhala poklidně. Vody nebylo nijak moc, takže jsme sem tam narazily na nějaký skrytý kámen. Brzy se před námi objevil první jez, který byl poměrně snadno pokořen. Po cestě jich bylo ještě několik, většinu jsme sjeli bokem. Jen jedna loď se na jezu cvakla.

Naše první větší zastávka se uskutečnila pod hradem Rábí.

Několik nadšenců se vydalo nahoru na hrad. Tam zjistili, že se musí platit vstupné, takže šli zase dolů. Nasvačili jsme se a vydali na další cestu směr Horažďovice.█

Do tohoto města jsme se dostali poměrně mokří. Za celou cestu se cvakli jen asi tři lodě. Došli jsme na nádraží a vlakem odjeli zpět do Sušice. Lodě odcestovali tamtéž auty. Po příjezdu nás zastihl silný déšť, takže kdo se udržel suchý v lodi, zmokl alespoň teď.

Večer probíhal ve znamení stolních her. Někdo hrál karetní hru Ligretto, někdo zase BANG!. K večeri byl kašpárek. Mladší se odebrali do velké místnosti, kde měli spát. Starší se usadili kolem stolu a hráli různé postřehové (Prasec – Prasec – Riki - Riki) a dementní (HU – HU) hry.

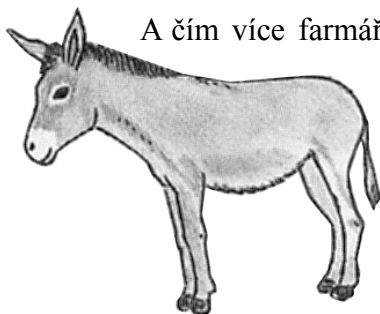
Druhý den se členové výpravy rozdělili na dva tábory. Jedni byli příliš líní na to, aby se vydali do jemného deštíku venku a absolvovali znovu cestu do Horažďovic. Ty lepší však nedokázala trocha vlhka odradit a vypravili se znovu na vodu. Z Horažďovic

jsme tentokrát měli odjet rovnou domů, do Plzně. Já pomáhal nakládat lodě, takže jsem jel opět autem. Proto nevím, co přesně se dělo ve vlaku. Jisté je, že došlo k menším komplikacím. Ti, kteří zůstali v Sušici, nastoupili do vlaku a čekali, že se k nim v Horažďovicích připojí ostatní. To se ale nestalo. Nicméně, nakonec vše dobře dopadlo a tyto dvě skupiny se setkali. Navlhlí, ale spokojení jsme se dostali domů.

-Miki-

Příběh na zamyšlení

Jednoho dne starý osel spadl do staré studny. Chudák zvíře brečelo a brečelo po několik hodin a farmář se snažil vymyslet, co dělat. Nakonec si uvědomil, že nepotřebuje ani studnu, ani osla a rozhodl se studnu i s oslem zasypat. Požádal pár sousedů, aby mu pomohli. Každý popadl lopatu a začal házet hlínu, písek i smetí do studny. Napřed osel začal hlasitě brečet, ale pak se utišíl. Ještě tam hodili pár plných lopat a pak se farmář podíval. Tam uviděl něco nečekaného. Jak lopata padla na osla, on to otrásl a pak na to šlápl, aby se dostal výše.

A čím více farmáři na osla házeli hlínu a smetí, tím výše vyšlápnul. A nakonec osel byl tak vysoko ze studny, že vyskočil a odběhl.

Co z toho plyne?

Život na tebe občas bude házet špínu, různé druhy špíny. Umění je to otrást a šlápnout výše. Každá naše potíž je schůdek, po kterém se dá jít nahoru. My můžeme tak vylézt i z těch nejhlubších studen. Jenom nesmíme přestat, nesmíme se vzdát. Otřesme ze sebe špínu a udělejme krok nahoru

Kontakt:

Riki: 777 293 529

Peky: 737 275 017

Míra: 723 215 000

Pěťa: 606 179 234

e-mail: jizni.kriz@seznam.cz

web: www.jizni-kriz.webnode.cz, www.jiznikriz.rajce.idnes.cz

Kuklič: 723 215 934

Karel: 777 855 975

Hejkal: 721 170 128

Danča: 737 690 264